

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

IV. ÚS 171/2010-36

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 23. septembra 2010 v senáte zloženom z predsedu Jána Lubyho, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Ladislava Orosza prerokoval sťažnosť JUDr. D. Ď. H., a M. T., B., zastúpených advokátom JUDr. J. H., B., ktorou namietajú porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 39/01 (pôvodne vedenom pod sp. zn. 12 C 142/99), a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo JUDr. D. Ď., a M. T. na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie ich záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných

slobôd postupom Okresného súdu Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 39/01 porušené boli.

1. Okresnému súdu Bratislava III prikazuje, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 39/01 konal bez zbytočných priet'ahov.

2. JUDr. D. Ď. priznáva finančné zadost'učinenie v sume 2 500 € (slovom dvetisícpäťsto eur), ktoré mu je Okresný súd Bratislava III povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

3. M. T. finančné zadost'učinenie nepriznáva.

4. Okresný súd Bratislava III je povinný uhradiť JUDr. D. Ď. a M. T. trovy konania v sume 470,18 € (slovom štyristosedemdesiat eur a osemnásť centov) na účet ich právneho zástupcu JUDr. J. H., B., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 1. marca 2010 doručená sťažnosť JUDr. D. H., (ďalej len „sťažovateľ“), a M. T., B. (ďalej len „sťažovateľka“, spolu ďalej len „sťažovatelia“), zastúpených advokátom JUDr. J. H. B., ktorou namietajú porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava III (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 39/01 (pôvodne vedenom pod sp. zn. 12 C 142/99).

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovatelia sa žalobným návrhom doručeným okresnému súdu zo 17. decembra 1999 domáhajú vyslovenia neplatnosti kúpnej zmluvy uzatvorenej medzi odporcom v 1. rade Ž., s. r. o., ako predávajúcim, v zastúpení Správcom konkurznej podstaty JUDr. J. J. (ďalej len „SKP“), a odporcom v 2. rade E., s. r. o., ako

kupujúcim, ako aj neplatnosti kúpnej zmluvy uzatvorenej medzi odporcom v 2. rade E., s. r. o., ako predávajúcim, a odporcami v 3. rade A. L. a vo 4. rade N. L. ako kupujúcimi a o vypratanie sporných nehnuteľností.

Okresný súd vec (pôvodne vedenú pod sp. zn. 12 C 142/99) postúpil 14. februára 2000 Krajskému súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) na konanie vo veci. Sťažovatelia s postúpením veci nesúhlasili, čo oznámili okresnému súdu. Krajský súd v nadväznosti na to prideliť veci spisovú značku 30 Cb 24/00 a odstúpil ju na rozhodnutie Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“). Najvyšší súd uznesením sp. zn. Ndob 1063/2000 z 19. decembra 2000 rozhodol, že príslušným súdom na konanie vo veci je okresný súd. Po vrátení veci z najvyššieho súdu bola spisu pridelená nová spisová značka 12 C 39/01. Prvé pojednávanie vo veci sa uskutočnilo 26. júna 2001, ďalšie sa uskutočnilo 25. septembra 2001, 29. novembra 2001, 21. februára 2002 a 11. marca 2002. Na pojednávaní 11. marca 2002 okresný súd rozhodol uznesením č. k. 12 C 329/01-130 tak, že konanie v časti o neplatnosti kúpnej zmluvy uzatvorenej medzi odporcom v 2. rade ako predávajúcim a odporcami v 3. a 4. rade ako kupujúcimi vylúčil na samostatné konanie. Podľa sťažovateľov *„tento nesprávny procesný postup súdu mal za následok bezdôvodný prietah v súdnom konaní viac ako 6 rokov, lebo odporcov v 3. a 4. rade pripustil do konania uznesením až dňa 12. 5. 2006 spolu aj s odporcom v 5. rade Euro 2000 spol. s r.o.“*.

Okresný súd 30. apríla 2002 vyhlásil rozsudok, ktorým návrh sťažovateľov zamietol. Tento rozsudok bol sťažovateľom doručený po uplynutí lehoty ustanovenej v § 158 ods. 4 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“), a preto 2. júla 2002 podali sťažovatelia sťažnosť na prietahy predsedovi okresného súdu, ktorý v prípise zo 14. októbra 2002 uznal sťažnosť ako dôvodnú. Sťažovatelia sa proti rozsudku okresného súdu odvolali 27. septembra 2002. Krajský súd uznesením č. k. 13 Co 575/2002-274 z 22. septembra 2005 rozsudok okresného súdu zrušil a vec mu vrátil 1. decembra 2005 na ďalšie konanie.

Keďže počas prebiehajúceho sporu došlo opakovane k zmene vlastníkov nehnuteľností, sťažovatelia podaním z 3. apríla 2006 žiadali pribrať do konania odporcu

v 5. rade. Okresný súd pripustil vstup do konania odporcov v 3., 4. a 5. rade uznesením č. k. 12 C 39/01-317 z 12. mája 2006. Ďalšie pojednávanie nariadené na 12. január 2007 bolo odročené na neurčito. Sťažovatelia podali 10. januára 2007 sťažnosť predsedovi okresného súdu na „*bezdôvodné prietahy v súdnom konaní a nesprávny úradný postup*“. Predseda okresného súdu sťažovateľom v odpovedi zo 16. februára 2007 uviedol, že „*Prietahy v konaní predchádzajúceho obdobia boli spôsobené najmä z dôvodu zaťaženia súdnych oddelení predchádzajúcich zákonných sudcov*“. S touto odpoveďou sťažovatelia nesúhlasili. Ďalšie pojednávania sa uskutočnili 14. marca 2007, 22. júna 2007, 12. decembra 2007 a 23. januára 2008 (tri pojednávania nariadené okresným súdom sa neuskutočnili).

Uznesením okresného súdu č. k. 12 C 39/2001-417 z 28. januára 2008 bola pripustená zmena návrhu sťažovateľov (zo 17. decembra 1999) na základe ich návrhu z 3. apríla 2006 doplneného 4. mája 2006 (ďalej aj „*rozšírený návrh*“). V nadväznosti na to bolo sťažovateľom 11. februára 2008 a 1. marca 2008 doručené uznesenie č. k. 12 C 39/01-410 a 421 z 31. januára 2008, ktorým im okresný súd vyrubil súdny poplatok za rozšírený návrh, proti ktorému sa 20. februára 2008 odvolali. Odvolací súd toto uznesenie zrušil. Okresný súd opakovane rozhodol o súdnom poplatku za rozšírený návrh uznesením č. k. 12 C 39/2009-480 z 10. februára 2009, ktoré krajský súd uznesením č. k. 14 Co 109/2009-489 z 18. decembra 2009 potvrdil. Vzhľadom na to, že sťažovatelia s týmto rozhodnutím krajského súdu nesúhlasili, podali 19. februára 2010 dovolanie.

Na základe uvedeného sťažovatelia žiadajú, aby ústavný súd takto rozhodol:

„Okresný súd Bratislava III. v konaní vedenom pod sp. zn. 12C 39/01 porušil (predtým sp. zn. 12C 142/99) právo sťažovateľa v 1. rade:

JUDr. Ing. D. Ď. H., IČO a právo sťažovateľky v 2. rade:

M. T., B., aby sa ich vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy SR a právo na prejednanie ich záležitosti v primeranej lehote zaručené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Okresnému súdu Bratislava III. v konaní vedenom pod sp. zn. 12C 39/01 prikazuje konať vo veci bez zbytočných prietahov, ako nezávislý a nestranný súd zriadený zákonom.

JUDr. Ing. D. Ď. a M. T.j priznáva primerané finančné zadosťučinenie každému sťažovateľovi vo výške 50 000.-Eur. a náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 470,18 Eur, ktoré je Okresný súd Bratislava III. povinný zaplatiť na účet advokáta JUDr. J. H., na č. ú.: ... vedený v SLSP, a. s., a to do dvoch mesiacov od právoplatnosti nálezu Ústavného súdu SR“.

Ústavný súd 22. apríla 2010 sťažnosť sťažovateľov, ktorou namietajú porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 39/01, prijal na ďalšie konanie uznesením č. k. IV. ÚS 171/2010-18 z 22. apríla 2010.

Na výzvu ústavného súdu účastníci konania oznámili, že súhlasia s prerokovaním veci bez ústneho pojednávania. Ústavný súd preto využil možnosť podľa § 30 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a upustil od ústneho pojednávania, keďže došiel k záveru, že od ústneho pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

Podpredsedníčka okresného súdu sa na základe výzvy ústavného súdu vyjadrila k sťažnosti v prípise sp. zn. Spr. 3369/2010 zo 14. júna 2010 doručenom ústavnému súdu 21. júna 2010, ku ktorému pripojila aj vyjadrenie zákonnej sudkyne, ktorá k veci uviedla:

„Vo veci vyššie uvedenej sťažnosti si Vám ako zákonný sudca dovoľujem oznámiť, že od môjho vyjadrenia k veci v spise sa nachádzajúcej zo dňa 07. 02. 2007 som vykonala vo veci nasledovné úkony:

Termíny pojednávania boli vytýčené: dňa 14. 03. 2007, 22. 06. 2007, 10. 10. 2007, 12. 12. 2007, 23. 01. 2008. Dňa 20. 02. 2008 podal vo veci právny zástupca navrhovateľov odvolanie, nakoľko pôvodný návrh rozšíril a nesúhlasil s vyrubeným súdnym poplatkom, preto sa spis od 19. 03. 2008 do 18. 11. 2008 nachádzal na Krajskom súde v Bratislave. Následne sa navrhovateľ znovu odvolal na vyrubený súdny poplatok a spis sa od 27. 03. 2009 do 21. 01. 2010 nachádzal na Krajskom súde v Bratislave. Dňa 02. 03. 2010 vzala navrhovateľka v 1. rade svoj návrh späť. 31. 03. 2010 bol ďalší termín pojednávania. Na

pojednávani konanom dňa 09. 06. 2010 bolo uznesením konanie o návrhu navrhovateľky v 2. rade zastavené a uznesením bola pripustená ďalšia zmena petitu. Keďže na pojednávaní neboli prítomní všetci účastníci konania, súd zmenu návrhu musí vypracovať písomne a doručiť účastníkom konania. Nový termín pojednávania je stanovený na 17.09.2010.“

Na záver vyjadrenia podpredsedníčka okresného súdu konštatovala, že vo veci koná plynulo a bez prieťahov.

Právny zástupca sťažovateľov reagoval na vyjadrenie okresného súdu podaním doručeným ústavnému súdu 12. júla 2010, v ktorom uviedol:

„S vyjadrením zákonnej sudkyne v podaní zo dňa 10.6.2010, že vo veci koná plynule a bez prieťahov nemôžeme súhlasiť a nesúhlasíme.

Spor trvá viac ako 10 rokov pričom poukazujeme na to, že žalobným návrhom zo dňa 17.12.1999 sme žiadali vypratať nehnuteľnosť na parcele č. 15115/16 v kat. území Bratislava III. Nové Mesto. Pôvodný petit do dnešného dňa zmenený nebol a preto nebol dôvod na dovyrúbenie súdneho poplatku za návrh ktorý rozšírený nebol, čo má ten dôsledok, že na dovyrúbenie súdneho poplatku súd nemal nárok, lebo došlo k preklúzii vymáhania súdnych poplatkov podľa § 13 ods. 1 zák. 71/92 Zb.

Poukazujeme na to, že žalovaných v 3. a 4. rade označených v žalobe zo dňa 17.12.1999, súd pripustil do konania až dňa 12.5.2006 a to uznesením sp.zn. 12C 39/01-317, pričom túto chybu a spôsobený prieťah nezavinili sťažovatelia.

Záverom však súhlasíme, aby ÚS SR po prijatí sťažnosti vo veci IV. ÚS 171/2010 konal bez nariadenia ústneho pojednávania.“

II.

Z obsahu sťažnosti a zo súvisiaceho súdneho spisu okresného súdu sp. zn. 12 C 39/01 ústavný súd zistil takýto priebeh namietaného konania:

Dňa 17. decembra 1999 bol okresnému súdu doručený návrh sťažovateľov na začatie konania vo veci vyslovenia neplatnosti kúpnej zmluvy uzatvorenej medzi odporcom v 1. rade Ž. ,s. r. o. ako predávajúcim v zastúpení SKP a odporcom v 2. rade E., spol. s r. o.,

ako kupujúcim, ako aj neplatnosti kúpnej zmluvy uzatvorenej medzi odporcom v 2. rade E., spol. s r. o., ako predávajúcim na jednej strane a odporcami v 3. rade A. L. a vo 4. rade N. L. ako kupujúcimi na druhej strane a o vypratanie sporných nehnuteľností.

Dňa 28. januára 2000 okresný súd vyzval odporcov, aby sa vyjadrili k návrhu sťažovateľov.

Dňa 10. februára 2000 bolo okresnému súdu doručené vyjadrenie odporcu v 2. rade.

Dňa 14. februára 2000 okresný súd rozhodol o postúpení veci (pôvodne vedenej pod sp. zn. 12 C 142/99) krajskému súdu z dôvodu jeho vecnej príslušnosti (spis bol doručený krajskému súdu 28. marca 2000).

Dňa 29. februára 2000 bolo okresnému súdu doručené vyjadrenie odporcu v 1. rade.

Dňa 3. marca 2000 bolo okresnému súdu doručené stanovisko sťažovateľov k postúpeniu veci krajskému súdu, v ktorom vyjadrili svoj nesúhlas s postúpením veci.

Dňa 20. novembra 2000 krajský súd prideliť veci spisovú značku 30 Cb 24/00 a predložil spis najvyššiemu súdu z dôvodu jeho nesúhlasu s postúpením.

Dňa 19. decembra 2000 najvyšší súd uznesením sp. zn. Ndob 1063/2000 rozhodol, že vecne príslušným na prerokovanie veci je okresný súd (okresnému súdu bol spis doručený 5. marca 2001, po vrátení spisu mu bola pridelená nová sp. zn. 12 C 39/01).

Dňa 30. mája 2001 okresný súd nariadil pojednávanie na 26. jún 2001.

Dňa 26. júna 2001 okresný súd uskutočnil prvé pojednávanie, ktoré bolo odročené na 25. september 2001.

Dňa 15. augusta 2001 zaslali sťažovatelia okresnému súdu vyjadrenie k podaniu odporcu v 1. rade.

Dňa 25. septembra 2001 okresný súd uskutočnil pojednávanie; z dôvodu neprítomnosti sťažovateľov, ktorí svoju neúčast' neospravedlnili, a neúčasti odporcov v 1., 2. a 3. rade okresný súd pojednávanie odročil na 29. november 2001.

Dňa 29. novembra 2001 okresný súd uskutočnil pojednávanie, sťažovatelia navrhli nevyhovieť návrhu odporcov v 1. a 2. rade; pojednávanie bolo odročené na 21. február 2002.

Dňa 21. februára 2002 okresný súd odročil pojednávanie na 11. marec 2002, pojednávanie sa neuskutočnilo z dôvodu neprítomnosti zákonného sudcu, sťažovatelia boli prítomní.

Dňa 27. februára 2002 sťažovatelia doručili okresnému súdu žiadosť o nariadenie termínu pojednávania v čo najkratšom čase, v prípade, že sa tak nestane, žiadali oznámiť dôvody, pre ktoré sa vo veci nekoná.

Dňa 11. marca 2002 okresný súd uskutočnil pojednávanie, na ktorom uznesením č. k. 12 C 329/01-130 návrh sťažovateľov v časti o neplatnosť kúpnej zmluvy medzi odporcom v 2. rade a odporcami v 3. a 4. rade a o vypratanie nehnuteľnosti odporcami v 3. a 4. rade vylúčil na samostatné konanie „z dôvodu vhodnosti“ (uznesenie nadobudlo právoplatnosť 2. apríla 2002), pojednávanie bolo odročené na 30. apríl 2002.

Dňa 13. marca 2002 okresný súd požiadal Okresný úrad Bratislava III (ďalej len „okresný úrad“) o zaslanie výpisu z katastra nehnuteľností na parcelu. č. 15115/16, LV 3288, k. ú. Bratislava Nové Mesto.

Dňa 27. marca 2002 bolo okresnému súdu okresným úradom doručený požadovaný výpis z katastra nehnuteľností.

Dňa 30. apríla 2002 okresný súd uskutočnil pojednávanie, vo veci bol vyhlásený rozsudok, ktorým okresný súd zamietol návrh sťažovateľov.

Dňa 2. júla 2002 sťažovatelia doručili okresnému súdu žiadosť, aby im okresný súd neodkladne doručil rozsudok.

Dňa 13. septembra 2002 bol sťažovateľom doručený rozsudok (daný na odpis 9. septembra 2002, s tým že predsedom súdu predĺžená lehota na jeho vypracovanie uplynula 30. júla 2002).

Dňa 27. septembra 2002 bolo okresnému súdu doručené odvolanie sťažovateľov proti rozsudku.

Dňa 14. októbra 2002 podpredseda okresného súdu odpovedal na žiadosť a sťažnosť sťažovateľov na prieťahy z 2. júla 2002 a konštatoval vo veci prieťah.

Dňa 15. novembra 2002 okresný súd vyzval sťažovateľov na zaplatenie súdneho poplatku za podaný opravný prostriedok.

Dňa 23. decembra 2002 okresný súd predložil spis na rozhodnutie krajskému súdu spolu s opravným prostriedkom sťažovateľov.

Dňa 22. septembra 2005 krajský súd uznesením č. k. 13 Co 575/2002-274 rozhodol o zrušení rozsudku okresného súdu a vec mu (1. decembra 2005) vrátil na ďalšie konanie.

Dňa 28. septembra 2005 bola zmenou rozvrhu práce okresného súdu vec pridelená novému zákonnému sudcovi.

Dňa 3. apríla 2006 sťažovatelia doručili okresnému návrh označený ako úprava žalobného návrhu (v podstate išlo o zmenu návrhu v zmysle § 95 OSP); sťažovatelia taktiež žiadali, aby súd pribral do konania na strane odporcov v 3., 4. a 5. rade.

Dňa 4. mája 2006 sťažovatelia okresnému súdu doručili žiadosť o opravu písárskej chyby v návrhu doručenom 3. apríla 2006, rovnako mu bol doručený návrh na nariadenie predbežného opatrenia podľa § 102 ods. 1 OSP.

Dňa 12. mája 2006 okresný súd uznesením č. k. 12 C 39/01-317 pripustil, aby do konania na strane odporcov pristúpili odporca v 3., 4. a 5. rade.

Dňa 18. mája 2006 okresný súd požiadal sťažovateľov, aby oznámili cenu nehnuteľnosti, ktorá je predmetom konania o určenie neplatnosti právneho úkonu, a určenie ceny doložili hodnoverným dokladom.

Dňa 1. júna 2006 sťažovatelia oznámili okresnému súdu, že nedisponujú dokladmi týkajúcimi sa nehnuteľnosti, a teda nevedia určiť cenu predmetu sporu, a požiadali okresný súd, aby konal bez zaplatenia súdneho poplatku.

Dňa 22. júna 2006 okresný súd opakovane vyzval sťažovateľov na zaplatenie súdneho poplatku (za návrh, ktorým sa domáhali nariadenia predbežného opatrenia).

Dňa 24. júla 2006 okresný súd uznesením konanie o návrhu na nariadenie predbežného opatrenia (pre nezaplatenie súdneho poplatku) zastavil.

Dňa 26. októbra 2006 okresný súd nariadil vo veci pojednávanie na 12. január 2007.

Dňa 12. januára 2007 okresný súd odročil pojednávanie na 14. marec 2007; sťažovatelia svoju neúčast' na pojednávaní neospravedlnili.

Dňa 16. februára 2007 predseda okresného súdu zaslal sťažovateľom odpoveď na ich sťažnosť na prieťahy v konaní podľa § 62 a nasl. zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

Dňa 14. marca 2007 právny zástupca sťažovateľov faxom ospravedlnil svoju neúčast' na pojednávaní, a to z dôvodu kolízie pojednávaní; okresný súd uskutočnil pojednávanie, sťažovatelia boli na pojednávaní prítomní, pojednávanie bolo odročené na 22. jún 2007.

Dňa 19. marca 2007 bol spis okresného súdu zaslaný ústavnému súdu a 30. apríla 2007 bol spis vrátený okresnému súdu.

Dňa 22. júna 2007 okresný súd uskutočnil pojednávanie, sťažovatelia boli prítomní, pojednávanie bolo odročené na 10. október 2007.

Dňa 9. októbra 2007 právny zástupca sťažovateľov ospravedlnil svoju neúčast' na pojednávaní z dôvodu kolízie pojednávaní a z dôvodu, že jeden zo sťažovateľov je hospitalizovaný a žiadal pojednávanie odročiť.

Dňa 10. októbra 2007 okresný súd odročil pojednávanie na 12. december 2007.

Dňa 12. decembra 2007 okresný súd uskutočnil pojednávanie, sťažovatelia boli na pojednávaní prítomní; pojednávanie bolo odročené na 23. január 2008.

Dňa 23. januára 2008 okresný súd uskutočnil pojednávanie, sťažovatelia boli na pojednávaní prítomní, pojednávanie bolo odročené na 14. marec 2008.

Dňa 28. januára 2008 okresný súd uznesením č. k. 12 C 39/2001-417 pripustil zmenu návrhu sťažovateľov na začatie konania (zo 17. decembra 1999) na základe návrhu z 3. apríla 2006 a jeho doplnenia zo 4. mája 2006 s tým, že takto rozšírený návrh sťažovateľov smeroval k určeniu vlastníctva spornej nehnuteľnosti a k jej vyprataniu a vydaniu.

Dňa 31. januára 2008 okresný súd uznesením č. k. 12 C 39/01-410 a 421 vyzval sťažovateľov na zaplatenie súdneho poplatku v sume 75 222 Sk za rozšírený návrh.

Dňa 20. februára 2008 právny zástupca sťažovateľov doručil okresnému súdu odvolanie proti uzneseniam č. k. 12 C 39/01-410 a 421, ktorými ich súd vyzval na zaplatenie súdneho poplatku.

Dňa 19. marca 2008 bol spis okresného súdu spolu s opravným prostriedkom proti uzneseniu o vyrubení súdneho poplatku predložený krajskému súdu na rozhodnutie.

Dňa 31. októbra 2008 krajský súd uznesením zrušil rozhodnutie okresného súdu o vyrubení súdneho poplatku z dôvodu nepreskúmateľosti rozhodnutia a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Dňa 9. februára 2009 okresný súd uznesením zrušil svoje uznesenie o vyrubení súdneho poplatku.

Dňa 10. februára 2009 okresný súd uznesením č. k. 12 C 39/2009-480 opakovane vyzval sťažovateľov na zaplatenie súdneho poplatku v sume 99,50 € za rozšírený návrh.

Dňa 19. februára 2009 sťažovatelia podali odvolanie proti uzneseniu okresného súdu, ktorým vyzval sťažovateľov na zaplatenie súdneho poplatku za rozšírený návrh.

Dňa 23. marca 2009 bol spis okresného súdu spolu s opravným prostriedkom sťažovateľov predložený krajskému súdu na rozhodnutie.

Dňa 18. decembra 2009 krajský súd uznesením č. k. 14 Co 109/2009-489 potvrdil rozhodnutie okresného súdu, ktorým tento vyrubil sťažovateľom súdny poplatok za rozšírený návrh.

Dňa 19. februára 2010 bolo okresnému súdu sťažovateľmi doručené dovolanie proti uzneseniu krajského súdu, ktorým potvrdil rozhodnutie okresného súdu.

Dňa 4. marca 2010 sťažovateľka vzala návrh v celom rozsahu späť.

Dňa 31. marca 2010 právny zástupca sťažovateľa ospravedlnil svoju neúčast' na pojednávaní nariadenom na 31. marec 2010 z dôvodu kolízie pojednávaní, okresný súd pojednávanie uskutočnil; pojednávanie bolo následne odročené na 9. jún 2010.

Dňa 7. apríla 2010 okresný súd požiadal obchodný register o zaslanie registrového spisu zložky Ž. s. r. o.

Dňa 13. apríla 2010 okresný súd vyzval odporcov, aby sa vyjadrili a oznámili dôvody, či súhlasia so späťvzatím návrhu sťažovateľky.

Dňa 15. apríla 2010 sťažovateľ doručil okresnému súdu návrh na zmenu petitu návrhu.

Dňa 8. júna 2010 právny zástupca sťažovateľa ospravedlnil svoju neúčast' na pojednávaní z dôvodu kolízie pojednávaní.

Dňa 9. júna 2010 okresný súd uskutočnil pojednávanie, sťažovateľ bol na pojednávaní prítomný, voči sťažovateľke okresný súd uznesením zastavil konanie a oboznámil účastníkov so zmenou petitu podaného sťažovateľom; pojednávanie bolo odročené na 17. september 2010.

Dňa 8. júla 2010 okresný súd zaslal Okresnému súdu Bratislava I – obchodný register urgenciu na zaslanie spisu zložky Ž., s. r. o., a najvyššiemu súdu zaslal žiadosť o zapožičanie spisu sp. zn. 38 K 111/95 do termínu konania pojednávania 17. septembra 2010.

Dňa 20. júla 2010 pracovníčka obchodného registra okresnému súdu telefonicky oznámila, že spis zložky Ž., s. r. o., je „v konaní“, a preto ho nemožno okresnému súdu zapožičať.

III.

Ústavný súd podľa čl. 127 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Sťažovatelia sa svojou sťažnosťou domáhajú vyslovenia porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov. Zároveň namietajú aj porušenie čl. 6 ods. 1 dohovoru, podľa ktorého každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

Ústavný súd si pri výklade práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prerokovanie veci v primeranej lehote. Z uvedeného dôvodu nemožno v obsahu týchto práv vidieť zásadnú odlišnosť (I. ÚS 28/01, I. ÚS 20/02, IV. ÚS 41/07).

Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (čo platí, aj pokiaľ ide o čl. 6 ods. 1 dohovoru) vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty

dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (m. m. IV. ÚS 221/04).

Judikatúra ústavného súdu sa ustálila v tom, že otázka, či v konkrétnom prípade bolo porušené základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov, sa skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu, a to najmä podľa týchto troch základných kritérií: zložitosť veci, správanie účastníka a postup súdu. Ústavný súd (obdobne ako ESLP) pritom prihliada aj na predmet sporu (povaha veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľov (napr. I. ÚS 19/00, II. ÚS 32/02, IV. ÚS 74/02, III. ÚS 111/02, III. ÚS 142/03). Podľa rovnakých kritérií postupoval aj v danom prípade.

1. Predmetom posudzovaného konania sp. zn. 12 C 39/01 (po vzatí návrhu sťažovateľkou 4. marca 2010 späť) je návrh na určenie vlastníctva sťažovateľa k spornej nehnuteľnosti, jej vypratanie a vydanie.

Podľa názoru ústavného súdu posudzovaná vec tvorí súčasť bežnej rozhodovacej agendy prvostupňových súdov a nemožno ju označiť ako právne zložitú. Pri posudzovaní skutkovej zložitosti predmetného konania ústavný súd zohľadnil skutočnosť, že s vecou súvisia aj iné konania (pred inými všeobecnými súdmi), s výsledkami a aktuálnym stavom ktorých sa musel okresný súd oboznámiť a pre ten účel preskúmať príslušné súdne spisy. Rovnako musel okresný súd ustáliť okruh účastníkov konania a predmet sporu, a to v súvislosti so zmenami návrhu zo strany sťažovateľov (počas prebiehajúceho sporu došlo k zmene vlastníkov nehnuteľnosti). Ústavný súd preto konanie hodnotí ako skutkovo zložitú.

2. Ďalším kritériom, ktoré ústavný súd uplatnil pri hodnotení doterajšieho priebehu napadnutého konania, bolo správanie sťažovateľa ako účastníka konania. V správaní sťažovateľa, ktorý v konaní pred okresným súdom vystupuje ako navrhovateľ v 1. rade, ústavný súd zistil niekoľko skutočností, na ktoré bolo potrebné prihliadať z hľadiska tohto kritéria.

Ústavný súd konštatuje, že sťažovatelia boli v konaní v zásade aktívni, opakovane sa dožadovali pokračovania v konaní a opakovane podali sťažnosť na priet'ahy v konaní.

Ústavný súd však ďalej konštatuje, že procesné úkony, ktoré v doterajšom priebehu napadnutého konania urobili obidvaja sťažovatelia do 10. marca 2010, keď vzala sťažovateľka svoj návrh späť, boli spoločnými úkonmi obidvoch sťažovateľov. Išlo predovšetkým o odvolanie podané 27. septembra 2002 proti rozsudku z 30. apríla 2002, ktorým súd zamietol návrh sťažovateľov, návrh na zmenu žalobného petitu podaný 15. apríla 2006 a doplnený 4. mája 2006, návrh na nariadenie predbežného opatrenia zo 4. mája 2006, odvolanie podané 20. februára 2008 proti uzneseniu okresného súdu z 31. januára 2008 o uložení povinnosti sťažovateľom zaplatiť súdny poplatok za rozšírený návrh, ďalšie odvolanie podané 19. februára 2009 proti uzneseniu okresného súdu z 10. februára 2009 o uložení povinnosti zaplatiť súdny poplatok, dovolanie podané 19. februára 2010 proti uzneseniu krajského súdu, ktorým potvrdil rozhodnutie okresného súdu o vyrubení súdneho poplatku sťažovateľom za rozšírený návrh, ktoré objektívne vplývali na priebeh a dĺžku namietaného konania, keďže vo veci konajúci okresný súd sa s týmito návrhmi musel vyrovnat'. Ústavný súd konštatuje, že išlo o procesné úkony, ktoré síce ovplyvnili doterajšiu dĺžku namietaného konania, ale išlo o procesné úkony, na ktorých uplatnenie majú sťažovatelia právo podľa príslušných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku, a preto predĺženie konania spôsobené týmito procesnými úkonmi nemožno pripísať na ťarchu sťažovateľov, ale ani na ťarchu okresného súdu.

Na ťarchu sťažovateľov ale ústavný súd pripísal skutočnosť, že k predĺženiu doterajšej dĺžky namietaného konania došlo z dôvodu ich neospravedlnenej neprítomnosti (resp. ich právneho zástupcu) na nariadených pojednávaniach vo veci (celkom 2-krát, a to 25. septembra 2001 a 12. januára 2007) a z dôvodu ich opakovaných žiadostí (resp. ich právneho zástupcu) o odročenie nariadených pojednávaní vo veci (celkom 4 žiadosti, a to 14. marca 2007, 9. októbra 2007, 31. marca 2010 a 8. júna 2010), či už z dôvodu kolízie pojednávaní ich právneho zástupcu alebo hospitalizácie a liečenia sťažovateľa. Ústavný súd tieto skutočnosti zohľadnil pri rozhodovaní o finančnom zadost'učinení.

3. Tretím hodnotiacim kritériom, podľa ktorého ústavný súd zisťoval, či došlo v predmetnej veci k porušeniu základného práva sťažovateľov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a ich práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, bol postup samotného okresného súdu v namietanom konaní. Ústavný súd v tejto súvislosti vychádzal zo svojej stabilizovanej judikatúry, podľa ktorej zbytočné prietahy v konaní môžu byť zapríčinené nielen samotnou nečinnosťou všeobecného súdu, ale aj jeho neefektívnou činnosťou, resp. tiež nesprávnou činnosťou všeobecného súdu (II. ÚS 33/99, II. ÚS 67/01), teda takým konaním, ktoré nevedie efektívne k odstráneniu právnej neistoty (II. ÚS 32/03, IV. ÚS 267/04, IV. ÚS 182/08).

Za obdobie, v ktorom došlo k zbytočným prietahom v dôsledku neefektívnej, resp. nesprávnej činnosti okresného súdu, ústavný súd vyhodnotil obdobie od 14. februára 2000 do 30. mája 2001, a to z dôvodu chybného rozhodnutia okresného súdu o postúpení veci krajskému súdu z dôvodu svojej vecnej nepríslušnosti. Toto pochybenie okresného súdu napravil najvyšší súd, ktorý konajúc o nesúhlase krajského súdu s postúpením veci uznesením z 19. decembra 2000 rozhodol, že na konanie vo veci sťažovateľov je príslušný okresný súd. V dôsledku uvedeného pochybenia okresný súd začal vo veci opätovne konať až po uplynutí 15 mesiacov.

Dňa 30. apríla 2002 okresný súd v namietanom konaní rozsudkom č. k. 12 C 39/01 - 147 meritórne rozhodol tak, že návrh sťažovateľov zamietol, avšak písomné vyhotovenie rozsudku im doručil až po viac ako 4 mesiacoch. Sťažovatelia podali proti rozsudku okresného súdu odvolanie. Krajský súd napadnutý rozsudok zrušil uznesením č. k. 13 Co 575/2002-274 z 22. septembra 2005 a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Obdobie, počas ktorého bol spis na krajskom súde (od 23. decembra 2002 do 1. decembra 2005), v trvaní 35 mesiacov ústavný súd nepričíta na vrub okresnému súdu. Dôvody zrušenia rozsudku okresného súdu krajským súdom však svedčia o neefektívnom postupe okresného súdu.

Krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia k postupu okresného súdu uviedol:

„Navrhovatelia sa domáhajú predmetným návrhom určenia neplatnosti kúpnej zmluvy uzavretej medzi odporcom v 1) rade a odporkyňou v 2) rade a vypratania predmetnej nehnuteľnosti od odporcov v 1) a 2) rade.

Súd prvého stupňa v odôvodnení rozhodnutia uviedol, že navrhovatelia nepreukázali naliehavý právny záujem na určení neplatnosti kúpnej zmluvy uzavretej medzi odporcom v 1) rade a odporkyňou v 2) rade. Z vykonaného dokazovania súdom prvého stupňa však nebolo preukázané, že by sa skúmaním naliehavého právneho záujmu v zmysle § 80 písm. c) O.s.p. zaoberal a aké dôkazy vykonal na zistenie tohto naliehavého právneho záujmu. Nie je zrejmé na základe akých skutočností dospel k záveru, že navrhovatelia neunesli dôkazné bremeno v zmysle § 80 písm. c) O. s. p., keď v ďalšom texte odôvodnenia uvádza, že navrhovatelia v konaní naliehavý právny záujem nepreukazovali. Napriek tomu, že navrhovatelia sa domáhali aj vypratania nehnuteľnosti voči odporcom v 1) a 2) rade, súd prvého stupňa považoval návrh navrhovateľov ako predčasne podaný. Odôvodnenie rozsudku súdu prvého stupňa odvolací súd považuje za rozporné. Z dôvodov uvedených vyššie rozsudok súdu prvého stupňa je nepreskúmateľný.

Z návrhu navrhovateľov je zrejmé, že určenia neplatnosti kúpnej zmluvy uzavretej medzi odporcom v 1) rade a odporkyňou v 2) rade z dôvodu, že odporca v 1) rade nebol vlastníkom predmetnej nehnuteľnosti (vklad vlastníckeho práva v prospech odporcu v 1) rade, ako bolo konštatované rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 27 S 17/98, bol v rozpore s právom), preto nemohol previesť viac práv ako mal. Nie je preto z rozhodnutia súdu prvého stupňa zrejmé, na základe akých skutočností dospel k názoru, že právny úkon, -ktorý je predmetom konania, bol uzavretý slobodne, vážne, zrozumiteľne a určite, Z dôvodov uvedených vyššie odporca v 1) rade nemohol splňať všetky náležitosti pre uzavretie predmetného právneho úkonu, lebo práve vklad vlastníckeho práva v prospech spoločnosti ŽLSTAV A – Z bol predmetom preskúmania súdom. Navrhovatelia nenamietal prípadnú nespôsobilosť odporcov k právnym úkonom.

Odvolací súd vzhľadom na uvedené vyššie podľa § 221 ods. 1 O. s. p. napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Úlohou súdu prvého stupňa bude skúmať naliehavý právny záujem navrhovateľov na určení neplatnosti kúpnej zmluvy, ktorú uzavreli odporcovia v 1) a 2) rade, ako aj zaoberať sa druhým nárokom navrhovateľov a to vyprataním nehnuteľnosti.

Odvolaací súd v tejto súvislosti dáva do pozornosti súdu prvého stupňa jeho rozhodnutie zo dňa 11.3.2002, ktorým vylúčil ďalší nárok navrhovateľov na samostatné konanie voči pôvodne označeným odporcom v 3) a 4) rade, ako nesprávny procesný postup. Z obsahu návrhu a predložených dôkazov je nesporné, že všetky nároky, ktoré si uplatnili navrhovatelia v pôvodnom návrhu spolu súvisia. Ide o predaj tej istej nehnuteľnosti, ktorú odpredal odporca v 1) rade odporkyni v 2) rade a odporkyňa v 2) rade A. L. a N. L.; pôvodne označenými ako odporcami v 3) a 4) rade. Z obsahu uznesenia nevyplýva voči ktorým pôvodným odporcom túto časť návrhu vylúčil, či iba voči A. L. a N. L., alebo aj voči odporkyni v 2) rade. Navrhovatelia v pôvodnom návrhu označili všetkých účastníkov právnych úkonov, ktorých neplatnosti sa dovoľávali, čo je procesnou podmienkou konania prípadnej úspešnosti pri určení neplatnosti právneho úkonu. Z uznesenia súdu prvého stupňa však nie je zrejмый okruh účastníkov vylúčeného návrhu. Nie je zrejмый ani okruh účastníkov ani pokiaľ ide o vypratanie nehnuteľnosti vo vylúčenom nároku. Súd prvého stupňa by mal zvážiť ďalší procesný postup v predmetnom konaní a vo vylúčených nárokoch uznesením zo dňa 11.3.2002, aby nepoškodil práva navrhovateľov a aj odporcov.

Podľa § 226 O. s. p. je súd prvého stupňa viazaný právnym názorom odvolacieho súdu.

O trovách konania podľa § 224 ods. 3 O. s. p. rozhodne súd prvého stupňa v novom rozhodnutí o veci.“

Rovnako za neefektívny postup okresného súdu možno hodnotiť postup pri vyrubovaní súdneho poplatku za rozšírený návrh, keď krajský súd uznesenie okresného súdu č. k. 12 C 39/01-420 z 31. januára 2008 svojím uznesením sp. zn. 14 Co/161/2008 z 31. októbra 2008 zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie z dôvodu jeho nepreskúmateľnosti.

Uvedený postup okresného súdu v označenom konaní hodnotí ústavný súd ako taký, ktorému chýbala efektívnosť a účelnosť úkonov a ktorý v konečnom dôsledku nesmeroval k odstráneniu právnej neistoty sťažovateľov a prispel k doterajšej dĺžke namietaného konania. **Napriek tomu, že okresný súd vykonával procesné úkony spojené s prípravou pojednávania, vykonával pojednávania, zabezpečoval dôkazy, doručoval písomnosti,**

a hoci o časti návrhu sťažovateľov vo veci rozhodol, konanie nie je právoplatne skončené, čím sa mu nepodarilo odstrániť stav právnej neistoty sťažovateľov, v ktorom sa nachádzali (resp. v ktorom sa sťažovateľ nachádza).

Ústavný súd vzal do úvahy aj skutočnosť, že aj samotný okresný súd priznal prietahy v namietanom konaní.

Ústavný súd po posúdení všetkých skutočností dospel k názoru, že okresný súd svojím postupom v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 39/01 s prihliadnutím na doterajšiu dĺžku konania (takmer 11 rokov), ako aj svojou neefektívnou činnosťou spôsobil zbytočné prietahy v konaní, čím došlo u sťažovateľov k porušeniu ich základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Vzhľadom na skutočnosť, že v čase rozhodovania ústavného súdu nebolo ešte namietané konanie právoplatne skončené, ústavný súd prikázal okresnému súdu, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 39/01 v ďalšom období postupoval bez zbytočných prietahov (bod 2 výroku tohto nálezu).

IV.

Ak ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnosti fyzickej alebo právnickej osoby podľa čl. 127 ods. 2 ústavy vysloví, že k porušeniu práva alebo slobody došlo právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom, prípadne nečinnosťou, zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah, prípadne prikáže tomu, kto právo alebo slobodu porušil, aby vo veci konal. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy môže ústavný súd zároveň na žiadosť osoby, ktorej práva boli porušené, rozhodnúť o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia.

Sťažovatelia žiadali aj o priznanie finančného zadosťučinenia pre každého z nich v sume 50 000 € z dôvodov uvedených v sťažnosti. Uplatňovanú sumu zadosťučinenia

sťažovatelia odôvodnili „... pocitom pochybností v spravodlivý a právny štát a pocitom neistoty a obáv, kedy už bude vo veci samej rozhodnuté a im bude aspoň čiastočne zahojená krivda minulosti. Tento stav neovplyvňuje len sociálne podmienky ich rodiny, ale aj negatívne pôsobí na zdravotný stav sťažovateľov.“.

Pri rozhodovaní o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti, z ktorých vychádza ESLP, keď priznáva spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru, so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

Podľa zistenia ústavného súdu sťažovateľka v namietanom konaní 4. marca 2010 zobrala svoj návrh v celom rozsahu späť, sťažnosť bola doručená ústavnému súdu 1. marca 2010, pričom 9. júna 2010 bolo uznesením okresného súdu voči nej predmetné konanie zastavené. Tieto skutočnosti sťažovateľka a ani právny zástupca sťažovateľov ústavnému súdu včas neoznámili. Podľa názoru ústavného súdu sťažovateľka tým, že svoj návrh vzala v celom rozsahu späť, dala najavo, že ďalej netrvá na vedení súdneho sporu, a jej právna neistota sa vzhľadom na túto skutočnosť už v čase rozhodovania ústavného súdu stala bezpredmetnou.

Ústavný súd vychádzajúc zo zásad spravodlivosti so zreteľom na konkrétne okolnosti danej veci a riadiac sa úvahou, že účelom priznania primeraného finančného zadosťučinenia je zmiernenie ujmy pociťovanej v dôsledku zbytočných prietáhov, dospel k záveru, že sťažovateľka tým, že vzala svoj návrh späť, prezentovala, že už nemá záujem na pokračovaní napadnutého konania a že rezignuje na odstránenie svojej právnej neistoty. Vzhľadom na dátum doručenia sťažnosti ústavnému súdu a na dátum späťvzatia návrhu sťažovateľkou ústavný súd dospel k záveru, že jej požiadavka o priznanie finančného zadosťučinenia bola účelová, a preto jej ho nepriznal, pretože by to bolo v rozpore s účelom konania o sťažnostiach.

Vzhľadom na doterajšiu dĺžku namietaného konania, ktoré nie je ani po uplynutí takmer 11 rokov právoplatne skončené, a berúc do úvahy konkrétne okolnosti daného prípadu, najmä charakter a dĺžku zbytočných prietáhov v konaní, ale tiež správanie

sťažovateľa ako účastníka namietaného konania, ako aj obdobie, počas ktorého vec nebola v dispozičnej sfére okresného súdu, ústavný súd považoval priznanie sumy 2 500 € (slovom dvetisícpäťsto eur) sťažovateľovi za primerané finančné zadost'učinenie podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde.

Ústavný súd rozhodol napokon podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde aj o úhrade trov konania sťažovateľov, ktoré im vznikli v súvislosti s ich právnym zastupovaním advokátom JUDr. J. H. v konaní pred ústavným súdom. Vychádzal pritom z priemernej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za I. polrok 2009, ktorá bola 721,40 €.

Sťažovatelia žiadali, aby im bola priznaná úhrada trov konania v sume 470,18 € (vrátane DPH), ktoré im vznikli v súvislosti s ich právnym zastupovaním advokátom JUDr. J. H. v konaní pred ústavným súdom. Keďže trovy konania požadované sťažovateľmi neprekročili sumu vyčíslenú podľa vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov, ústavný súd ich priznal v sume nimi požadovanej.

V zmysle čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, je potrebné pod právoplatnosťou rozhodnutia uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto nálezu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. septembra 2010